



บทที่ 2

### เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปัจจุบันการอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์เพราะการอ่านช่วยสร้างประสบการณ์พื้นฐาน ช่วยให้คนรู้จักการแก้ปัญหาเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ การอ่านมีความสำคัญต่อการศึกษามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาด้วยตนเอง เพราะสภาพปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ขึ้นอยู่กับความสามารถในการตีความหมายของสิ่งของต่าง ๆ อย่างถูกต้องมากที่สุด

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าครู เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างบุคลากรของประเทศชาติให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ตนเองได้มีความรู้ก้าวหน้าทันกับความก้าวหน้าทางด้านวิทยาการ ครูจึงจำเป็นต้องค้นคว้าหาความรู้และประสบการณ์อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้นคว้าหาความรู้และประสบการณ์ความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ ทางวิทยาการ

วารสารทางการศึกษา เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระให้ประโยชน์ทางด้านความรู้ ประสบการณ์และเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ ทางด้านวิทยาการ ครูจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอ่านวารสารทางการศึกษา โดยตรงเพื่อผลประโยชน์ในการพัฒนาประเทศชาติ บ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าสืบไป

#### ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นขบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าในด้านการพิมพ์และเทคโนโลยีอื่น ๆ ทำให้วิทยาการต่าง ๆ แยกแยะออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก การอ่านจึงกลายเป็นเครื่องมือของนักเรียน นิสิตและนักศึกษา เพื่อใช้สำหรับการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง (สนิท ตั้งกรี 2516 : 1)

ดังนั้นในยุคปัจจุบันนี้การอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิตของมนุษย์เรามาก เราทุกคนจึงควรถือว่าการอ่านหนังสือเป็นกิจจำเป็นที่ต้องทำและควรทำเป็นประจำเพื่อให้เป็นผู้ที่มีความ



รู้ความสามารถติดตามเคลื่อนไหว ความก้าวหน้าและเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั่วโลก จากความสำเร็จดังกล่าวจึงทำให้ผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า การอ่าน ไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

เอ็ดการ์ เดล (1956 : 89) ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการค้นหาความหมายจากสิ่งพิมพ์เพื่อเป็นการเพิ่มทุนประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านไม่ได้หมายความว่าเฉพาะการมองผ่านแต่ละประโยคหรือแต่ละย่อหน้า เท่านั้นแต่ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความคิดในเรื่องนั้น ๆ ด้วย

สแตรง แมคคัลล์ฟและแทรกซ์เลอร์ (1967 : 8) ได้ให้ความคิดเห็นว่า การอ่านเป็นขบวนการที่มีพฤติกรรมเกิดขึ้น การอ่านมีความหมายมากกว่าการมองเห็นคำ มากกว่าการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง การเกิดความรู้สึกและการเกิดภาพคนในขณะที่ยังอ่าน

บุชและฮิวเนอร์ (1970 : 4) ได้ให้คำจำกัดความของการอ่านสอดคล้องกับสไปซ์และซีเบอร์ก (1955 : 3-4) ว่าการอ่านเป็นขบวนการคิด การอ่านที่ผู้อ่านออกเสียงหรือตัวอักษรออกมา โดยที่ไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์หรืออักษร เหล่านั้น ยังไม่ถือว่าเป็นการอ่านที่แท้จริง เพียงแต่เป็นการฝึกฝนทักษะหนึ่งในจำนวนหลายทักษะเท่านั้น

ชมิทท์ (1971 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านอีกอย่างหนึ่งว่า การอ่านเป็นขบวนการที่ยังยากซับซ้อนยังไม่มี ความหมายที่แน่นอน อาจจะเรียกได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจากคำที่คำได้ไปสู่ความคิดต่าง ๆ การอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันตามสภาพร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์

จรัสกษณ์ บุญกาญจน์ (2525 : 2) ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึงการแปลความหมายของตัวอักษรออกมา เป็นถ้อยคำและความคิดแล้ว นำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษร เป็นเพียง เครื่องหมายแทนคำพูดและคำพูดก็เป็นเพียง เสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่ความเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้น

จากแนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของการอ่านดังกล่าวมาแล้ว จึงเห็นได้ว่าส่วนใหญ่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันพอสรุปได้ว่า การอ่านคือ ขบวนการค้นหาความหมายหรือความเข้าใจจากตัวอักษรและสัญลักษณ์อื่น ๆ ในสิ่งพิมพ์เพื่อเพิ่มทุนประสบการณ์ของผู้อ่าน



การอ่านไม่ใช่การมองผ่านประโยคแต่ละประโยคหรือย่อหน้าแต่ละย่อหน้าเท่านั้น แต่เป็นการรวบรวมการตีความหมายและการประเมินค่าความคิดเหล่านั้น กระบวนการที่ก่อให้เกิดความเข้าใจเป็นการผสมผสานระหว่างทักษะหลายชนิดเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ความต้องการ และวิธีการของผู้อ่านเรียกกันว่าศิลปะในการอ่าน การอ่านของบุคคลย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ การอ่านถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาคำศัพท์ 4 ประการคือ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน

#### ความสำคัญของการอ่าน

ในปัจจุบันนี้ถึงแม้ว่าการสื่อสารจะเจริญก้าวหน้าไปอย่างมาก อย่างไรก็ตาม การอ่านก็ยังคงมีความสำคัญต่อบุคคลในแทบทุกอาชีพ ความสำคัญของการอ่านย่อมแตกต่างกันไปตามโอกาส จุดประสงค์และวัตถุประสงค์การอ่าน ความสำคัญของการอ่านที่สำคัญที่สุดเห็นจะได้แก่ ความสำคัญต่อการศึกษาและการประกอบอาชีพ การศึกษาหาความรู้ให้เสรีวิธีค้นคว้าได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การอ่าน การฟัง และการคิด การอ่านแตกต่างจากวิธีการอย่างอื่นตรงที่ผู้อ่านจะต้องคิดค้นหาคำตอบจากสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง (Adler 1959 : 46).

การศึกษามีได้สิ้นสุดอยู่แต่การจบสถาบันการศึกษาเท่านั้นแต่มีอยู่ตลอดไป การอ่านเป็นวิธีการศึกษาด้วยตนเองอย่างหนึ่ง บุคคลแทบทุกอาชีพจะต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อให้ทันกับความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพครูการอ่านมีความจำเป็นมาก ครูจะต้องค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอโดยอ่านหนังสือวิชาการเฉพาะแขนงและหนังสือวิชาการต่าง ๆ เพื่อจะได้เป็นคนมีความรู้กว้างขวางและปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพ แม้ว่าบุคคลบางคนบางอาชีพอาจจะไม่ต้องอาศัยการอ่านมากนัก แต่ชีวิตของเขาจะมีค่ามากขึ้นหากได้ค้นคว้าหรืออ่านหนังสือต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ การอ่านสิ่งนับว่ามีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นให้ประโยชน์แก่มนุษย์มากทุกด้านและทุกโอกาสทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพและการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านจะช่วยเสริมความรู้ ความคิดของคนเราให้เพิ่มพูนมากขึ้น ผู้ที่อ่านได้เร็วเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ตลอด สัตว์เป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง



ฮาฟเนอร์ (1969 : 13) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านในด้านการดำรงชีวิตว่า การอ่านจะช่วยได้เป็นอย่างดีเพราะการอ่านสามารถสร้างประสบการณ์และช่วยให้คนรู้จักการแก้ปัญหา เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

สิทธา พิณภูวตล นิตยา กาญจนวรรณ และ สาลี ศรีเจริญ (2516 : 10)

กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือมีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ที่มีความสามารถพิเศษในการอ่านมักจะได้รับความเจริญก้าวหน้ารวดเร็วกว่าผู้ที่ไม่ค่อยมีนิสัยรักการอ่าน ผู้ที่อยู่ในสถานศึกษานั้น การอ่านหนังสือเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวงการศึกษจะต้องติดตามความเคลื่อนไหวทางวิชาการอย่างใกล้ชิดอยู่เสมอ ฉะนั้นจึงต้องอาศัยการสื่อสารซึ่งมีหนังสือและสิ่งพิมพ์เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด

นอกจากนี้ เจริญ วัฒนสุชาติ (2509 : 269-273) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านหนังสือช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตของผู้อ่านและผู้เขียนให้ดีขึ้นหนังสือเป็นสื่อกลางระหว่างผู้อ่านและผู้แต่ง ช่วยให้ผู้อ่านเกิดสติปัญญา มีความรู้กว้างขวาง เข้าใจในตนเอง ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ความวิตกกังวล ช่วยควบคุมสติอารมณ์และมีทัศนคติที่ถูกต้อง

จากความคิดเห็นของนักวิชาการหลายท่านที่ได้อภิปรายถึงความสำคัญของการอ่าน พอสรุปความสำคัญของการอ่านได้ดังนี้คือ การอ่านมีความสำคัญมากต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ เพราะการอ่านถือได้ว่าเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ของมนุษย์ในทุก ๆ ด้าน

#### จุดมุ่งหมายในการอ่าน

จุดมุ่งหมายในการอ่านของผู้อ่านแต่ละคนจะมีความต้องการในการอ่านไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคล เพศ วัยและอาชีพ เป็นสิ่งที่สามารถกำหนดความต้องการในการอ่าน สำนักพิมพ์และผู้เขียนจึงพยายามที่จะผลิตหนังสือขึ้นหลายประเภทเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้อ่าน (ระสา วงศ์อยู่ 2509 : 289 : 295)

การอ่านเป็นการแสดงพฤติกรรมในการสื่อความหมายอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างซึ่งพอสรุปได้ดังนี้



1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะเขียน เพราะบางทีได้ยืน  
ได้ฟังจากผู้อื่น โดยย่อทำให้ยากทราบเรื่องราวนั้น ๆ โดยเฉพาะเขียนต่อไปจึงจำเป็นต้องไปศึกษาหา  
หนังสือประเภทนั้น ๆ มาอ่านเพิ่มเติม

2. อ่านเพื่อสนองความอยากรู้ อยากเห็น ความอยากรู้ อยากเห็นหรือความสงสัย  
เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์เมื่อได้อ่านหนังสือมาก ๆ อาจทำให้หายหรือบรรเทาความ  
สงสัยได้

3. อ่านเพื่อต้องการทราบข่าวสาร ข้อเท็จจริง การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านที่  
รวดเร็ว สิ่งที่เราต้องการอ่าน คือคำตอบสั้น ๆ หัวข้อสำคัญหรือแนวความคิดเด่น ๆ ของ  
ข้อความทั้งหมดเป็นการอ่านประกาศ การอ่านป้ายโฆษณา การอ่านหัวข้อหนังสือพิมพ์

4. การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านที่ผู้อ่านตั้งใจจะสืบเสาะหาความรู้หรืออ่าน  
บางสิ่งบางอย่างที่ได้อ่านเพื่อนำมาเป็นประโยชน์ต่อไป และสามารถประเมินค่าตีความ  
วิพากษ์วิจารณ์ให้กว้างขวางออกไปได้ เช่นการอ่านตำราวิชาการ การอ่านบทความจากวารสาร

5. อ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน หนังสือเป็นเครื่องให้ความบันเทิงได้อย่าง  
ดี เช่น นวนิยายเรื่องสนุก ๆ นิตยสารบันเทิงคดี เรื่องขบขันต่าง ๆ รวมความว่า  
เรื่องเบา ๆ สมอง หนังสือประเภทวรรณคดี บทละครและบทกวีต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมทำให้ผู้อ่าน  
ได้รับรสวรรณกรรมนั้น ๆ ก่อให้เกิดความรู้สึกทั้งที่เป็นความรื่นเริงบันเทิงใจ ความอ่อนไหว  
ซาบซึ้งทำให้เกิดความลุ่ม

6. อ่านเพื่อให้ก้าวหน้าในอาชีพ งานทุกอาชีพทุกชนิดต้องการความก้าวหน้าอย่าง  
มีระเบียบ ฉะนั้นผู้ประกอบการอาชีพที่ดีทุกประเภทจำเป็นต้องขวนขวายหาความรู้เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูน  
สัมรรถภาพในการทำงานของตนอย่างไม่หยุดยั้ง การอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ ย่อมให้  
ประโยชน์แก่ผู้แสวงหาทำให้มีความรู้กว้างขวางทั้งส่วนตัวและส่วนงานที่ปฏิบัติ ผู้ที่ไม่นิยมการ  
อ่านอาจจะต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่หรือถอยหลังไปบ้างก็เป็นได้ ผู้สนใจและขวนขวายอ่านหนังสือ  
อยู่เสมอย่อมประสบความสำเร็จและก้าวหน้าเสมอ

โดยสรุป จุดมุ่งหมายในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน  
ออกไปตามสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมของบุคคล ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการอ่านจึงขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์  
ประสงค์และความต้องการของผู้อ่าน



## วิธีการอ่าน

วิธีการอ่านของผู้อ่านมีหลายวิธี การที่ผู้อ่านจะใช้วิธีการใดอ่านย่อมขึ้นอยู่กับสภาพการต่าง ๆ ประเภทของวัสดุ ระยะเวลา ตลอดจนวัตถุประสงค์ในการอ่านว่าผู้อ่านมีความต้องการอ่านเพื่ออะไร ดังนั้นวิธีการอ่านจึงมีหลายวิธีดังนี้คือ

1. การอ่านอย่างละเอียด (Intensive Reading) หมายถึงการอ่านอย่างคั่งแน่นขังขำ ระมัดระวังและให้ความรู้สนใจในรายละเอียดมาก การอ่านอย่างละเอียดเริ่มด้วยการสำรวจเพื่อให้ได้ความคิดอย่างกว้าง ๆ จากหนังสือเล่มนั้น โดยพิจารณาจากชื่อเรื่อง สารบัญ คำนำ ย่อหน้าหน้า ย่อหน้าสรุป คำถามตอนท้ายหัวเรื่องใหญ่ และหัวเรื่องย่อย ตัวพิมพ์ กราฟ ตัวย่อ นอกจากนี้ถ้าจะให้ละเอียดกว่านี้ ในแต่ละย่อหน้าให้ดูใจความสำคัญ รวมทั้งประโยคแรก และประโยคสุดท้ายของแต่ละย่อหน้าด้วย การอ่านเช่นนี้ไม่ใช่การอ่านเร็วแต่เพียงอย่างเดียว แต่ต้องอ่านด้วยความรอบคอบ จากนั้นจะต้องดูการวางโครงเรื่อง ตั้งคำถามให้ตรงจุด ประสงค์เฉพาะ ต่อจากนั้นจึงอ่านอย่างละเอียด โดยอ่านเทียบทุกตัวอักษร พยายามหาทั้งความคิดหลักและรายละเอียด แล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่อง เป็นภาษาของผู้อ่านเอง จะอ่านซ้ำเฉพาะบทหรือตอนที่ไม่เข้าใจเท่านั้น (Spach and Berg 1955 : 30-32)

2. การอ่านอย่างพิเคราะห์ (Critical Reading) เป็นการอ่านอย่างละเอียดเช่นเดียวกัน การอ่านแบบนี้นอกจากจะเข้าใจข้อมูลต่าง ๆ แล้วต้องสามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล ความสามารถในการอ่านแบบนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ในการอ่านและการฝึกฝนมากกว่าความฉลาด วัยและความรู้เรื่องนั้น ๆ ของผู้อ่าน การอ่านประเภทนี้จะเริ่มด้วยการสำรวจวัสดุการอ่าน โดยคำนึงถึงความถูกต้องและความน่าเชื่อถือ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจจุดประสงค์ของผู้แต่ง สามารถแยกข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริงออกจากกัน ต่อจากนั้นผู้อ่านจะแสดงความคิดเห็นของผู้อ่านเอง และสรุปผลการวิเคราะห์ทั้งหมด แล้วแยกข้อความชวนให้หลงเชื่อออก และควรจะเปรียบเทียบกับหนังสือเล่มอื่น ๆ ในเรื่องเดียวกัน (Adler 1959 : 217) การอ่านชนิดนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้ประโยชน์จากการอ่านมากที่สุด โดยปราศจากความสับสนหรืออคติมีประโยชน์ต่อการอ่านทางสังคมศาสตร์ และวรรณคดีมากกว่าทางด้านวิทยาศาสตร์ และจำเป็นต่อการอ่านข่าว บทความ โฆษณาในหนังสือพิมพ์และวารสาร ซึ่งต้องใช้ความรอบคอบ ดังนั้นการอ่านอย่างพิเคราะห์จึงเป็นการอ่านที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการอ่านของผู้ใหญ่ (Schmidt 1971 : 3-4)



### 3. การอ่านอย่างรวดเร็ว (Rapid Reading) แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

3.1 การอ่านโดยใช้ความคิด (Reading by thought units) จุดประสงค์ในการอ่านคือเพื่อเข้าใจความคิดและรายละเอียดอย่างง่าย ๆ แทนที่จะอ่านทุกคำ ก็อ่านเพียงข้อความบางตอนที่ทำให้ความคิดเห็น เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเรื่องที่คุณอ่านมีความรู้เป็นพื้นฐานอยู่บ้าง จะทำให้เข้าใจเร็วขึ้น การฝึกหัดอ่านบทความสั้น ๆ จะช่วยมาก การอ่านเช่นนี้มักใช้ในการอ่านเรื่องบันเทิง บทความในหนังสือพิมพ์ หรือวารสารบันเทิง รวมทั้งการอ่านวรรณคดี และเรื่องทางสังคมศาสตร์บางครั้ง (Spache and Berg 1955 : 85-86)

3.2 การอ่านอย่างขำ ๆ (Skimming) เพื่อประหยัดเวลาในการอ่าน เพราะต้องการเพียงใจความกว้าง ๆ ไม่ใช่รายละเอียดทั้งหมด การอ่านประเภทนี้ใช้ได้กับการอ่านบทความในหนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือเล่มหนึ่ง ๆ ให้พิจารณาส่วนสำคัญ 3 ตอน คือ หัวเรื่อง ความคิดหลัก และบทสรุป ส่วนการอ่านบทความ วารสาร จะอ่านย่อหน้าสุดท้ายอย่างรวดเร็ว ๆ ถ้าบทความนั้นสั้น ถ้าบทความยาวจะอ่านย่อหน้าแรกหรือบทนำ หรืออ่านประโยคแรก ๆ ของย่อหน้าทุกย่อหน้า (Canvan and Heekman 1969 : 84-85)

3.3 การอ่านอย่างรวดเร็ว (Scanning) มีจุดประสงค์เพื่อค้นหาคำตอบอย่างรวดเร็ว คำตอบที่ได้ อาจจะเป็นเพียงชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ วันที่ หรือข้อความอย่างสั้น ๆ ข้อความที่ไม่ต้องการให้มองขำๆ เหมือนกับไม่มีความหมาย หากได้ฝึกฝนการอ่านแบบนี้แล้ว จะทำให้ค้นหาคำตอบได้อย่างรวดเร็ว มีประโยชน์ในการค้นหาคำในหนังสือบางประเภท เช่น พจนานุกรม หนังสือรายปี สุ่มดโทรศัทพ์ ศัพท์ และหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ (Spache : 1966 : 251)

ในการอ่านอย่างละเอียดผู้อ่านต้องหาความคิดหลักและรายละเอียดเพื่อสรุปใจความสำคัญเป็นแนวความคิดของผู้อ่านเอง การอ่านอย่างพิถีพิถันหรือการอ่านที่ต้องอ่านอย่างละเอียดจนผู้อ่านสามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล ส่วนการอ่านอย่างรวดเร็วเป็นการอ่านเพื่อเข้าใจความคิดและรายละเอียดอย่างง่าย ๆ การอ่านแบบนี้เป็นการอ่านที่ประหยัดเวลา



## อัตราเร็วในการอ่าน (Speed of Reading)

ผู้ที่อ่านหนังสือเร็วจะได้เปรียบผู้อ่านที่อ่านหนังสือช้า เพราะปัจจุบันมีเอกสาร และ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม อัตราเร็วในการอ่านย่อมแตกต่างกันออกไป อัตราเร็วแต่ละครั้งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการอ่าน ความรู้พื้นฐานของผู้อ่าน ความสามารถ ส่วนบุคคล สภาพจิตซึ่งมีผลจากสภาพร่างกายและประสบการณ์ อัตราเร็วไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่ง อำนวย ความสะดวก เช่น แสงสว่าง แต่ขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้อ่านเอง

อัตราเร็วในการอ่านพอจะกำหนดได้คือ

### วิธีการอ่าน

อ่านอย่างช้าและระมัดระวัง	อ่านต่ำกว่า 250 คำใน 1 นาที
อ่านระดับปกติ	ระหว่าง 250-350 คำใน 1 นาที
อ่านอย่างเร็ว	ระหว่าง 350-500 คำใน 1 นาที
อ่านอย่างเร็วมาก	ระหว่าง 600-700 คำใน 1 นาทีหรือมากกว่านี้ (Spache and Berg 1966: 173)

เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการอ่าน ผู้อ่านควรจะปฏิบัติตนให้ถูกต้องคือ จดจ่อเฉพาะ สิ่งที่อ่าน การอ่านหนังสืออย่างมีจุดมุ่งหมายจะต้องอ่านอย่างตั้งใจ ผู้อ่านต้องพยายามให้มีสมาธิ มากที่สุด จึงจะอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามการอ่านหนังสือควรหยุดพักพักผ่อนด้วย จากการทดลองปรากฏว่า ควรจะอ่านประมาณ 25 นาที และพัก 5 นาที เพื่อให้จิตใจและสมอง ได้พักผ่อน (โกศล เจริญทอง 2512 : 137-139)



### ความหมายของวารสาร

วัตถุประสงค์อันมีความแตกต่างกันไปตามลักษณะต่าง ๆ เช่นรูปเล่ม เนื้อหา ระยะเวลาในการออก ตลอดจนวัตถุประสงค์ วารสารเป็นวัตถุประสงค์อันประเภทหนึ่งซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากวัตถุประสงค์อันประเภทอื่น ๆ ดังมีผู้ให้ความหมายของคำว่า วารสาร ไว้หลายท่าน ดังนี้

วิสิทธิ์ จินตวงศ์ (2520 : 256) ได้กล่าวถึงความหมายของวารสารว่า วารสารคือสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์เผยแพร่โดยมีชื่อของสิ่งพิมพ์เป็นชื่อเรียกแน่นอนและแจ้งกำหนดเวลาพิมพ์ไว้เช่นรายสัปดาห์ รายบimens รายเดือน รายสองเดือน รายสามเดือน รายครึ่งปี รายปีและรายอื่น ๆ เป็นสิ่งพิมพ์ที่ตีพิมพ์เรื่องต่าง ๆ รวมอยู่ในเล่มเดียวกัน เขียนโดยผู้แต่งหลายคน อาจเป็นเรื่องในแนววิชาเดียวกันหรือไม่ก็ได้ เรื่องจะจบในฉบับหรือต่อเนื่องกันจบหลายฉบับก็ได้ รูปเล่มของวารสารชื่อหนึ่ง ๆ มักจะเป็นแบบเดียวกัน มีเลขที่ปีที่ เลขที่ฉบับและวัน เดือน ปี ประจำเล่มไว้ด้วยโดยเลขที่ดังกล่าวสัมพันธ์กับเล่มอื่น ๆ ที่ตีพิมพ์มาแล้ว

จารุวรรณ สินธุโรจน์ (2521 : 90) กำหนดความหมายของวารสารไว้ว่า วารสารคือสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งซึ่งกำหนดการพิมพ์ที่แน่นอน หรือค่อนข้างแน่นอน วารสารชื่อหนึ่งจะมีลักษณะรูปเล่มภายนอกเหมือนกันทุกฉบับช่วยให้ผู้อ่านสังเกตหรือจำวารสารนั้นได้ มีเลขกำกับฉบับระบุให้ทราบ วัน เดือน ปีที่ออกและทราบลำดับของแต่ละฉบับในชุดไม่กำหนดล่วงหน้าว่าจะเลิกเมื่อใด ประกอบด้วยบทความหลายบทความในแต่ละฉบับ

ศาริสน (1978 : 11) ได้กล่าวถึงความหมายของวารสารว่า วารสารหมายถึงสิ่งพิมพ์ที่ออกตามช่วงเวลาไม่จำเป็นต้องสม่ำเสมอก็ได้ แต่โดยปกติแล้วจะสม่ำเสมอ หมายถึงเลขกำกับฉบับไม่มีการกำหนดล่วงหน้าว่าจะหยุดพิมพ์เมื่อใด ภายในเล่มประกอบด้วยข้อเขียนหรือบทความที่ให้ความรู้จากแหล่งต่าง ๆ

ศัตเตอร์ (1962 : 21) ให้คำจำกัดความของวารสารไว้ว่า วารสารหมายถึงสิ่งพิมพ์ที่ออกตามกำหนดเวลาที่ปกติแล้วจะสม่ำเสมอ โดยทั่วไปจะมีผู้เขียนเรื่องหลายคนด้วยกัน



จากคำจำกัดความต่าง ๆ ของคำว่าวารสารอาจสรุปได้ว่า วารสาร หมายถึง สิ่งพิมพ์ ที่ออกตามระยะเวลาที่กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอ เช่น รายบักษ์ รายเดือน รายสามเดือน รายปี เป็นต้น แต่ละตอนบรรจุเรื่องราวโดย เฉพาะ เขียนโดยนักเขียนหลายคนอาจเป็นเรื่องในแขนง วิชาเดียวกันหรือไม่ก็ได้ มีหมายเลขต่อเนื่องกันและออกต่อเนื่องกันไป

กำหนดออกของ วารสาร

วารสารมีกำหนดออกตามช่วงเวลา ซึ่งมีหลายประเภทด้วยกันคือ

1. รายวัน ได้แก่ ประเภทหนังสือพิมพ์รายวัน
2. ราย 3 - 4 วัน หรือ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ ส่วนใหญ่มักจะเป็นสารแจ้งข่าวความเคลื่อนไหวในวงการต่าง ๆ
3. รายสัปดาห์ โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นนิตยสารบันเทิงและประเภทข่าวเชิงวิจารณ์
4. รายบักษ์หรือรายครึ่งเดือน มีกำหนดออกทุก ๆ 2 สัปดาห์หรือทุก ๆ วันที่ 1 หรือ 15 ของเดือน มีทั้งวารสารวิชาการ วารสารทั่วไปและนิตยสารบันเทิง
5. รายเดือน มีกำหนดออกเดือนละฉบับ ปีใหม่ ๆ ออก 12 ฉบับ อาจมีบางฉบับที่ออกบางเดือนส่วนใหญ่จะเป็นพวกวารสารทั้งวิชาการ วารสารวิชาการและวารสารเพื่อการประชาสัมพันธ์
6. ราย 2 - 4 เดือน มีกำหนดออกทุก ๆ 2 - 3 หรือ 4 เดือน
7. รายครึ่งปี ออกทุก ๆ 6 เดือน หรือปีละ 2 ฉบับ
8. รายปี ออกทุก ๆ ปี เช่น พกกรายงานประจำปี หรือการสรุปผลงานที่ผ่านมากในรอบปี
9. ราย 2 - 3 ปี เช่น พกกรายงานการสำรวจ การสรุปผลงานโครงการต่าง ๆ หรืองานศึกษาวิจัย
10. ไม่มีกำหนดออกแน่นอนแล้วแต่วาระและโอกาสที่หน่วยผลิตวารสารแห่งนั้น ๆ จัดทำขึ้น



### หลักในการเลือกวารสาร

วารสาร เป็นสิ่งพิมพ์ที่มีความสำคัญในการให้ความรู้กับผู้อ่านในทุก ๆ ด้าน วารสารแต่ละฉบับย่อมมีความแตกต่างกันตามลักษณะ รูปเล่ม การจัดทำ เนื้อหา วัตถุประสงค์ เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์จากวารสารเต็มที่บุคคลหรือผู้ที่ทำหน้าที่ในการบอกรับวารสารจึงมีความจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักในการพิจารณาวารสาร ซึ่งมีหลักการพิจารณาโดยทั่วไป ดังนี้

1. ผู้จัดทำ มีอุดมคติหรือวัตถุประสงค์อย่างไรในการดำเนินงาน เช่น เพื่อความรู้เฉพาะวิชา ความรู้หรือความบันเทิงทั่วไป หรือเพื่อการศึกษาผู้เลือกมีจุดมุ่งหมายอย่างไรต่อการเลือกวารสารชนิดนั้น
2. บรรณาธิการหรือผู้ดำเนินงานวารสารนั้น ๆ มีคุณวุฒิและประสบการณ์เหมาะสมกับงานหรือไม่ โดยเฉพาะวารสารวิชาการต้องพิจารณาเป็นข้อสำคัญที่สุด บรรณาธิการจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เฉพาะในวิชานั้น ๆ
3. นักเขียนประจำคอลัมน์ พิจารณาจากประสบการณ์และวุฒิ ตลอดจนผลงานที่ผ่านมาว่าเหมาะสมกับคอลัมน์ที่เขียนหรือไม่
4. การจัดรูปเล่ม การวางเนื้อหาต่าง ๆ ได้สัดส่วนหรือไม่ การเรียงลำดับหน้าไม่สับสน ภาพประกอบกับเนื้อหาชัดเจนดี ( วาณี ฐานวงค์คำานติ 2520 : 11)

### ประเภทของวารสาร

ในการแบ่งประเภทของวารสารอาจแบ่งได้หลายแบบ สำหรับการแบ่งประเภทของวารสารนั้น วลีทธิ จินตวงศ์ (2520 : 262) ได้แบ่งวารสารออกเป็น 8 ประเภทคือ

1. นิตยสารธุรกิจ (Business Magazine) พิจารณาบทความธุรกิจเฉพาะเรื่องและเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น นิตยสาร กทม. ของการทำเรือแห่งประเทศไทย เป็นต้น
2. นิตยสารสำหรับเด็ก (Children Magazine) เช่น ชัยพฤกษ์และสวนสัตว์ เป็นต้น
3. วารสารปัญหาชน (Class Journal) เป็นวารสารวิชาการทั้งหมดและมีจำนวนมากพอสมควร วารสารประเภทนี้เล่นบทความทางวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น พัฒนบริหารศาสตร์และเศรษฐศาสตร์การเมือง เป็นต้น



4. นิตยสารบริษัทการค้า (Company Magazine) หรือนิตยสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ของบริษัทอุตสาหกรรม เช่น ความรู้คือประโยชน์ของบริษัทน้ำมันเอสโซ่ เป็นต้น
5. นิตยสารสำหรับผู้ชาย (Men's Magazine) เล่นบทความเรื่องการเมือง เทียวล่าสัตว์ สารคดี นวนิยายตามความต้องการและความสนใจของผู้ชาย เช่น สपोर्ट สปีดเวสต์ และฟ้าเมืองไทย เป็นต้น
6. นิตยสารภาพข่าว (New's and Picture Magazine) คือนิตยสารและบทความมีภาพประกอบมาก เช่น อนุสาร อ.ส.ท. เป็นต้น
7. วารสารคำสอน (Religious Journal) เล่นบทความและกิจกรรมทางคำสอน เช่น พุทธศึกษาและพุทธธรรม เป็นต้น
8. นิตยสารสำหรับผู้หญิง (Woman's Service Magazine) ตีพิมพ์บทความที่ตรงกับความต้องการของผู้หญิง เช่น เสื้อผ้า อาหาร นวนิยาย เช่น สตรีสาร ลลนา ดิฉันและลูกสาวไทย เป็นต้น

เขต (1971 : 2-3) แบ่งวารสารออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. วารสารทั่ว ๆ ไป อ่านได้ทั้งชายและหญิง ผู้ใหญ่และเด็กมีการโฆษณามาก
2. วารสารกึ่งวิชาการ เน้นบทความมากกว่าความบันเทิง รายได้้นอกจากค่าโฆษณา ก็คือค่าบอกรับจากสมาชิก
3. วารสารวิชาการ เป็นวารสารสำหรับผู้อ่านเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในแวดวงสาขาวิชา นั้น ๆ รายได้จะได้จากค่าบอกรับของสมาชิกและเงินอุดหนุนจากองค์กร สมาคมและบริษัทการค้า

วารสารวิชาการ หมายถึง วารสารที่ตีพิมพ์บทความทางวิชาการทั้งสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งหรือหลายสาขาวิชา เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ทางวิชาการเป็นส่วนใหญ่ วารสารวิชาการนี้จะออกโดยหน่วยราชการ สมาคม และบริษัท สักขณะ โดยลุ่มรวมแล้วจะพิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่มที่แน่นอนและออกอย่างต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาที่แน่นอน

ราดา คึกดี วชิรปรีชาพิชัย (2522 : 2) ได้กล่าวถึงวารสารวิชาการว่า หมายถึงวารสารที่ตีพิมพ์บทความทางวิชาการสาขาต่าง ๆ อาจรวมบทความสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น วารสารคณิตศาสตร์ วารสารห้องสมุด วารสารทางการแพทย์ เป็นต้น หรือรวบรวมบทความหลายสาขาวิชา เช่น วารสารธรรมศาสตร์ วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นต้น



รัฐจวน อินทรกำแหง (2515 : 85) กล่าวว่า วารสารวิชาการเกิดจากความต้อง  
การศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาการต่าง ๆ มีมากขึ้น วิทยาการใหม่ ๆ เจริญก้าวหน้ารวดเร็วขึ้น  
ซึ่งมีการจัดทำวารสารวิชาการต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านในขณะนี้ กล่าว  
ได้ว่า วารสารวิชาการเหล่านี้มีประโยชน์มากในการส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรู้ทันต่อความก้าวหน้า  
ของวิชาการนั้น ๆ เพราะส่วนมากวารสารประเภทนี้จัดทำโดยนักวิชาการในสาขานั้น ๆ อย่าง  
แท้จริง

กล่าวโดยสรุปจากความคิดเห็นของนักวิชาการหลายท่าน วารสารวิชาการหมายถึง  
วารสารที่พิมพ์บทความทางวิชาการหลายสาขาวิชา เช่น วารสารธรรมศาสตร์ วารสารครุศาสตร์  
และวารสารวิจัยการศึกษา เป็นต้น หรือรวบรวมบทความทางวิชาการสาขาใด สาขาหนึ่ง  
โดยเฉพาะ เช่น วารสารห้องสมุด วารสารทางการแพทย์ และวารสารทางการศึกษา เป็นต้น  
วารสารทางการศึกษา

วารสารทางการศึกษา หมายถึง วารสารที่พิมพ์บทความวิชาการทางด้านการศึกษา  
โดยตรง อาจรวบรวมบทความทางการศึกษาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะ เช่น วารสาร  
คณิตศาสตร์และวารสารห้องสมุด เป็นต้น หรือรวบรวมบทความทางการศึกษาหลายสาขาวิชา  
เช่น วารสารครุศาสตร์ และวารสารสันทร เกษม เป็นต้น

#### ความสำคัญของวารสารทางการศึกษา

ในสภาพสังคมปัจจุบันการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและวิชาการอื่น ๆ ได้ มีความ  
เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว อาชีพครู เป็นอาชีพที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความเจริญก้าวหน้า  
หน้าของพลเมือง เพราะครู เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการอบรมสั่งสอนเยาวชน การที่เยาวชน  
ของชาติจะเจริญเติบโตขึ้นมา เป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพได้นั้นจึงขึ้นอยู่กับการพัฒนาความรู้ ความ  
สามารถของครูให้ทันกับการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการและด้านอื่น ๆ ของสังคม  
ในปัจจุบัน วารสารทางการศึกษาเป็นสิ่งที่พิมพ์บทความต่าง ๆ เกี่ยวกับทางด้านการศึกษา  
โดยตรง เพราะการจัดทำวารสารทางการศึกษานี้เกิดจากความต้องการที่จะศึกษาค้นคว้า  
ความก้าวหน้าเกี่ยวกับวิทยาการใหม่ ๆ ทางด้านการศึกษาในทุก ๆ ด้าน เช่น การค้นคว้า  
วิจัยใหม่ ๆ หลักสูตร วิธีการสอน ปัญหาการเรียนการสอน ความรู้ทางวิชาการต่าง ๆ



ทางการศึกษา ข้อเสนอนี้และความคิดใหม่ ๆ ทางการศึกษา เป็นต้น จากความสำคัญดังกล่าว ถ้าครุมีความกระตือรือร้นขวนขวายอ่านวารสารทางการศึกษาก็จะทำให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ทันกับพัฒนาการและความเจริญก้าวหน้าของโลกในปัจจุบัน อันจะมีผลต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติสืบไป

อุทกพร ทองอุไทย (2523 : 10) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การจัดลำดับคุณภาพของวารสารทางการศึกษา" พบว่า วารสารทางการศึกษาฉบับภาษาไทยที่ได้รับการจัดลำดับบ่อยครั้งที่ลุดคือ วารสารวิจัยทางการศึกษา วารสารครูปริทัศน์ วารสารครูคำลัด วารสารสังคมคำลัดและวารสารมนุษยศาสตร์ วารสารคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ วารสารสภาการศึกษา วารสาร วิทยาคารย และวารสารสังทรเกษม พรทิพย์ พิณพิง (2513 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ความสนใจของครูที่มีต่อวารสารทางการศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า วารสารทางการศึกษาฉบับที่ครูสนใจอ่านมากที่สุดคือ วิทยาสาร และฉบับที่ครูสนใจอ่านน้อยที่สุดคืออาชีพวารสาร ในการอ่านครุมักจะอ่านกันเอง เรื่องที่ครูอ่านมากที่สุดคือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความคิดใหม่ทางการศึกษา ยูเนลโก (1963 : 9-10) ได้ทำการสำรวจวารสารวิชาการฉบับภาษาไทยที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นวารสารที่สามารถใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้าทางการศึกษาได้ ผลการสำรวจพบว่า วารสารที่ได้รับการยอมรับคือ วารสารมิตรครู วารสารสังทรเกษม วารสารศูนย์ศึกษา วารสารศึกษาครู วารสาร วิทยาคารย วารสารวิทยศึกษา วารสารวิทยาสาร วารสารประชาสัมพันธ์และวารสารอาชีพวารสาร ลาร์ลี นวลนิม (2519 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "การสำรวจบทความทางการศึกษาในวารสารภาษาไทยระหว่างปี พ.ศ. 2513 - 2517)" ผลการศึกษา พบว่า มีบทความทางการศึกษาที่พิมพ์อยู่ในวารสารภาษาไทย 84 ชื่อจำนวน 3,008 บทความและมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ วารสารที่ดีพิมพ์บทความทางการศึกษามากที่สุดคือ วิทยาสารจำนวน 667 บทความ รองลงมาคือ วารสารคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จำนวน 236 บทความและประชาสัมพันธ์จำนวน 147 บทความ เตือนใจ เกียววี (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การใช้วารสารวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัยครูกำแพงเพชร" ผลการวิจัยพบว่า มีนักศึกษาร้อยละ 19.35 สนใจอ่านสิ่งพิมพ์ประเภทวิทยาสาร วารสาร การใช้วารสาร วิชาการประกอบการศึกษามีอยู่ในระดับน้อย วารสารที่นักศึกษาสนใจอ่านและใช้ประกอบการศึกษามากกว่าวารสารอื่น ๆ คือ วารสารประวัติคำลัด วารสารภูมิศาสตร์ และวารสารวิทยาคำลัด สาเหตุที่ใช้วารสารวิชาการมากที่สุดคือ เพื่ออ้างอิงในการทำรายงาน



อารีย์ รังสิโยภาล (2518 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "การใช้วารสารประกอบการเรียนการ  
 ลอนของมหาวิทาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ บางแล่น" พบว่าวารสารในห้วงลุ่มด จำนวน 129 รายชื่อ  
 มีเพียง 49 รายชื่อเท่านั้นที่อาจารย์และนักศึกษาใช้ประกอบการเรียนการ ลอนในระดับปานกลาง  
 อีก 80 รายชื่อใช้ประกอบการเรียนการ ลอนเล็กน้อย ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่ารายการวารสาร  
 ที่มีในห้วงลุ่มดนั้น มีความเหมาะสมกับหลักสูตรของมหาวิทาลัยน้อยทั้งอาจารย์และนักศึกษา เห็น  
 ว่าการรับบริการเกี่ยวกับวารสารไม่สะดวก ประทิป พุกษากิจ (2514 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา  
 "ความสนใจในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารและวารสารของนักศึกษาวิทาลัยศุ เทพลัตรี  
 ปีการศึกษา 2514" พบว่า นักศึกษาวิทาลัยศุ เทพลัตรีสนใจอ่านข่าวเกี่ยวกับการศึกษามาก  
 ที่ลุด รองลงมาคือสังคมเกี่ยวกับข้อคิดและข่าวเกี่ยวกับการ เมืองในประเทศ นักศึกษาข่ายสนใจ  
 ด้านการเกษตร กีฬา กฎหมายมากกว่านักศึกษาหญิง นักศึกษาหญิงสนใจข่าวเกี่ยวกับพระราช  
 สานัก ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีและคำทำนาย โยคชตาพยากรณ์

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าการอ่านนั้นเป็น  
 วิธีการสำคัญและมีคุณค่าสำหรับชีวิตคน เป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องคิด  
 ค้นหาคำตอบจากสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง เท่ากับว่าเป็นการแสวงหาความรู้จากประสบการณ์  
 ตรง การอ่านสิ่งข่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความคิดตลอดจนความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยเฉพาะ  
 อย่างยิ่ง การอ่านวารสารทางการศึกษา เพราะวารสารทางการศึกษาเป็นสิ่งพิมพ์ที่ตีพิมพ์บทความ  
 ที่ให้ความรู้ทางวิชาการสาขาต่าง ๆ โดยเฉพาะและบทความต่าง ๆ ในวารสารทางการศึกษา  
 นั้นมักจะมีคุณค่าแตกต่างจากหนังสือและตำราอื่น ๆ ตรงที่วารสารทางการศึกษานั้นจะ เล่นอ  
 บทความที่ให้ความรู้ทางการศึกษาอย่างทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ มีแนวความคิดใหม่ ๆ ทางกร  
 ศึกษา ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษา นอกจากนี้บทความทางการศึกษายังมีความกะทัดรัด  
 ใ้ค้นคว้าและอ่านเข้าใจได้ง่าย

อาชีพครูเป็นอาชีพที่จะต้องมีความกระตือรือร้น แล่แสวงหาความรู้ต่าง ๆ เพื่อ  
 จะได้เป็นบุคคลที่มีความรู้ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และความเคลื่อนไหวทางวิชาการอย่างใกล้ชิด  
 ชิดอยู่เสมอ ดังนั้นผลของการอ่านวารสารทางการศึกษาจึงมีประโยชน์และจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง



สำหรับครูและผู้เกี่ยวข้องในวงการศึกษา เพราะนอกจากจะทำให้บุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวมีความรู้ ความสามารถทันต่อความเปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหวทางด้านการศึกษาและด้านวิชาการอื่น ๆ แล้วยังทำให้บุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ฝึนนิสัยรักการอ่านซึ่งถือได้ว่าเป็นคุณละมับดีที่สำคัญข้อหนึ่งสำหรับอาชีพครู



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย